

Grit – som gjort för Suzuki

Det är nästan som att man hittat en skatt – något som man länge velat ha, fast man egentligen inte visste om att det fanns. Grit kallas det och är något som revolutionerat synen på inläring. Angela Duckworth heter en världsberömd forskare, i dag verksam som professor i psykologi vid University of Pennsylvania. I början av 1990-talet undervisade hon sjunde- och åttondeklassare i New Yorks kommunala skolor i matte. Precis som dr Suzuki gjorde, började hon reflektera över hur inläring egentligen går till. Hon gjorde en intressant upptäckt: Vissa barn lyckades med långsiktiga projekt, trots att de kanske inte hade de allra bästa förutsättningarna eller några höga siffror på IQ-test. Det resulterade så småningom i "grit" – något som hon senare kom att ägna hela sin forskning åt. Hon har skrivit en bok som länge legat på New York Times bästsäljarlista och som nu kommer på svenska: "Grit – konsten att inte ge upp".

Vad är grit?

I Göteborgs Suzukiförening hade vi under höstens föräldrakurs ett återkommande tema: Grit – och hur vi kan anpassa det till att vara Suzukiförälder. Att ta sig an Suzukipedagogiken, både som förälder och lärare, är ett stort åtagande, en uppgift som på många sätt är otroligt utmanande. Detta att inte bara få en elev att öva regelbundet, utan att få denna elev att *tycka det är roligt* att öva regelbundet, bara det är en mastodontisk utmaning. Här kommer så Angela

Psykolog Angela Duckworth.

Duckworth med en stor hjälpande hand – grit. Självsammanfattar hon det som "ihärdig och obruten motivation" och säger att "det påminner om passion". Hon menar: 1) Att det som kännetecknar riktigt framgångsrika människor är att "de aldrig slår sig till ro, vare sig de har nått framgång eller misslyckats". 2) Att en person som har grit "är nöjd med att inte vara nöjd". Och det i sin tur

gör att det finns goda chanser att man klarar av att fortsätta, när det går dåligt eller känns tungt – vilket det alltid gör förr eller senare. 3) Att det framför allt är föräldrar och kompisar som påverkar barn, inte så mycket idoler eller kändisar. 4) Att det är grit som avgör hur långt man går – inte talang eller gener. En översättning kan vara "driv eller jävlar anamma" – en speciell blandning av passion och uthållighet. Man ska träna, vara ihärdig och lära av sina misstag samtidigt som man måste gilla det man gör. Allt det här kan låta motsägelsefullt, men samtidigt är det en blandning av egenskaper som är rena dynamiten när det gäller att lyckas med det man vill uppnå. Att vara Suzukiförälder och känna till och använda sig av grit innebär att man kan nå, inte bara framgång, utan succé.

Hur många gånger missade Zlatan?

Låt oss se hur vi kan omsätta Angela Duckworths idéer i vår roll som Suzukiförälder. Vi är nog alla olika bra på att få våra barn att känna passion och vi kan säkert bli bättre på det.

Att till exempel regelbundet ta med barnen tidigt på konserter av olika slag, har i många fall visat sig effektivt. Låt oss försöka ge barnen förmågan att inte deppa när det blir motigt, utan istället hjälpa dem med att ta reda på vad som gick fel och meddetsamma ställa in sig på att ändra på det och lyckas nästa gång. Det är viktigt att vi regelbundet pratar om att det ibland blir motigt när man lär sig nya saker – vad det än är. Ett sätt kan vara att dra paralleller till idrottsvärlden.

"Hur många gånger tror du Zlatan har stått och lagt upp bollen, siktat och sedan försökt slå in den precis där han vill ha den? Femtiotusen gånger? Hundratusen gånger..? Och hur många gånger tror du att han missade..?" Tänk om vi kan få våra barn att förvandla sina misslyckanden till något som triggar dem! Angela Duckworth menar, att det är de som tidigt behärskar den konsten

som lyckas. Inte bara med olika specialintressen, utan även med livet i stort.

Det kan vara mer eller mindre roligt

Det handlar om att ge även unga personer hjälp med att *analysera* vad de gör och vilket resultatet blir. Är fem-sex-åringar för unga att börja bli medvetna om de här mekanismerna? Inte om vi hittar sätt att servera det på, som funkar för just fem-sex-åringar. Vi lever i en tid, då många, inte minst vi föräldrar, verkar tro att allt ska, och måste, vara roligt. Hela tiden... Den stora faran med det synsättet är, att när något börjar verka tråkigt eller motigt, så slutar man upp med det och börjar med något annat. Men utan förmågan att analysera och låta denna analys bli ett viktigt verktyg, kommer man inte att lyckas riktigt bra med någonting i livet. Med att ständigt ha "lätt-o-roligt-glasögonen" på näsan bidrar vi till våra barns tillkortakommanden istället för till deras personliga segrar.

Beröm på olika sätt

Om vi i vårt dagliga övande dessutom kan lägga till att vi försöker berömma aktiviteten i stället för barnet, så har vi kommit långt i vår roll som förälder. Säg inte: "Va' duktig du var, som spelade hela menuetten med låga 2:a-fingrar på A-strängen!". Säg i stället: "Bra – nu var alla 2:a-fingrar låga på A-strängen – hur tänkte du?". Det kan ju verka vara nästan samma sak. Men i första fallet är det Anna som är mer eller mindre duktig, medan det i andra fallet är fingrarna som gör ett bra jobb – och det som ett resultat av hur Anna tänkte. När berömmet handlar om individen, finns alltid en risk att Anna börjar tro, att hon hela tiden måste prestera för att bli omtyckt och älskad. Vi vill inte ge våra barn intryck av att de ska förtjäna vår kärlek, men det finns en risk att det blir resultatet om vi väljer "duktig-vägen"... Tack Angela – grit är minsann en skatt!

Googla gärna på Angela Duckworth och TED-talks (www.ted.com)

Sven Sjögren